

CAMILLE

Pierre Lemaitre

FLEET

Pierre Lemaitre

Camille

CAMILLE

Pierre Lemaitre

Copyright © Édition Albin Michel – Paris 2012
Translation © Helena Beguivinová, 2015

ISBN 978-80-7473-342-0 (PDF)

Pro Pascaline

Cathy Bourdeauové za její podporu. S láskou.

*„Známe jen setinu toho, co se nám děje.
Nevíme, která částička nebe vyváží tohle peklo.“*

William Gaddis, *Poznání*

Den 1

10.00

Událost považujete za rozhodující, když vám obrátí život vzhůru nohama. To si Camille Verhoeven přečetl před několika měsíci v článku nazvaném „Zrychlování dějin“. Takovou rozhodující, nenadálou, náhlou, nečekanou událost, která vám dokáže zcela pocuchat nervový systém, okamžitě odlišíte od všech ostatních životních událostí, protože má v sobě zvláštní energii a hutnost: jakmile k ní dojde, víte, že její následky pro vás budou nebetyčné a že to, co se vám právě děje, je nezvratné.

Například tři výstřely z brokovnice na ženu, kterou milujete.

A právě to se přihodí Camillovi.

A nezáleží na tom, že toho dne jste jako on šli na pohřeb svého nejlepšího přítele a připadalo vám, že svou denní dávku jste si už vybrali. Osud se s takovou banalitou nespokojí, je docela dobře možné, že se ná-davkem projeví v podobě zabijáka vybaveného brokovnicí Mossberg 500 ráže 12 s upilovanou hlavní.

Otázkou zůstává, jak zareagujete. V tom je celý problém.

Vaše mysl je totiž natolik ohromená, že většinou zareagujete čistě reflexivně. Například když před těmi třemi výstřely ženu, kterou milujete, někdo surově zmlátí a pak jasně vidíte zabijáka, jak pušku s rázným cvaknutím nabije a zalící.

Právě v takových chvílích se projeví výjimeční lidé, kteří se dokážou rozhodovat správně za špatných okolností.

Jste-li však někdo obyčejný, bráníte se, jak umíte. A tváří v tvář takovému otřesu se mnohdy chtě nechtě dopustíte nějakého přibližného odhadu nebo chyby, pokud rovnou nezůstanete naprosto bezmocní.

Jste-li dostatečně staří nebo vás už v životě něco podobného potkalo, představujete si, že jste imunní. To je Camillův případ. Jeho první ženu zavraždili, trvalo mu léta, než se z té katastrofy vzpamatoval. Když jste prošli podobnou zkouškou, myslíte si, že se vám už nic víc stát nemůže.

Je to však léčka.

Protože jste si přestali dávat pozor.

Pro osud, který má velice jisté oko, je to nejlepší moment, kdy udeřit.

A připomenout vám neomylně přesně fungující princip náhody.

Anne Forestierová vešla do Monierovy pasáže krátce po otevření. Hlavní průchod zeje prázdnotou, ještě se tu vznáší neodbytný pach čisticího prostředku, obchody pomalu otvírají, před dveře se vystavují stojany s knihami, vitríny se šperky a jiné zboží.

V téhle pasáži z 19. století dole u Champs-Élysées najdete luxusní obchody, psací potřeby, koženou galanterii, starožitnictví. Má prosklenou střechu, a když poučený chodec zvedne zrak, může objevit spoustu secesních detailů, kachlíky, římsy, drobné vitráže. Anne by je mohla obdivovat také, kdyby chtěla, ale jak ochotně přiznává, není ranní ptáče. Touhle dobou jsou výšky, detaily a stropy nejspíš tím, co ji zajímá úplně nejmní.

Potřebuje především kávu. Hodně silnou.

Protože dneska, jakoby naschvál, si dával Camille se vstáváním na čas. On, který je na rozdíl od ní spíš ranní typ. Ale Anne na to neměla náladu. Takže když jemně odmítla Camillovo nadbíhání – má velmi teplé ruce, není vždy snadné mu odolat –, běžela se vysprchovat a zapomněla, že nechala překapávat kávu. Po návratu do kuchyně, jak si zároveň sušila vlasy, našla kafe už studené, pak chytila jednu ze svých kontaktních čoček jen pár milimetrů od odtoku umyvadla...

Načež byl už čas, kdy musela odejít. S prázdným žaludkem.

Když tedy pár minut po desáté přišla do Monierovy pasáže, sedla si na zahrádku hospody hned u vchodu a byla tam první zákaznicí. Kávovar se teprve rozehřívá, musí chvílku počkat, než ji obslouží, a když se dívá několikrát na hodinky, není to proto, že by pospíchala. To kvůli číšníkovi. Snaží se ho tak odradit. Než se stroj zahřeje, číšník nemá nic moc na práci a využívá toho k navázání hovoru. Utírá stoly kolem Anne, přičemž ji přes paži okukuje a nenápadně se k ní v soustředných kruzích blíží. Je to vysoký hubeňour, chvastoun se světlými mastnými vlasy, typ, co se často vyskytuje na turistických místech. Když dokončil poslední okruh, vyzývavě se postavil vedle ní s jednou rukou na bedrech, obdivně vzdychl s pohledem ven a obšťastnil ji svými uboze skličujícími meteorologickými výhledy na dnešek.

Ten číšník je trouba, ale nechybí mu vkus, protože ve čtyřiceti je Anne dosud úchvatná. Jemná brunetka s krásnými světle zelenými očima a ohromujícím úsměvem... Je to vážně zářivá žena. S dolíčky ve tvářích. A vláčnými, pružnými pohyby, máte nevyhnutelně chuť se jí dotknout, protože všechno u ní vypadá kulatě a pevně, ňadra, zadek, břicho, stehna, a vlastně to kulaté a pevné opravdu je, ten typ, co muže přivádí k nepředloženostem.

Pokaždé, když na to Camille pomyslí, říká si, co to s ním udělala. Je mu padesát, je prakticky plešatý, ale hlavně, především, měří metr pětáctýřicet. Abyste si udělali představu, je to přibližně výška třináctiletého chlapce. Abychom se vyhnuli různým úvahám, rovnou upřesněme, že ani Anne není vysoká, ale přece jen měří o dvaadvacet centimetrů víc než on. To jest skoro o hlavu.

Anne číšníkovi nadbíhání odpovídá vřelým a velice výmluvným úsměvem typu jděte se vycpat (číšník naznačuje, že pochopil, dá si pozor, než zase bude na někoho milý), a jakmile do sebe hodila kávu, vydala se pasáží směrem k ulici Georgese Flandrina. Došla téměř na druhý konec pasáže, když nejspíš chtěla vytáhnout peněženku, strčila ruku do kabelky a ucítila něco vlhkého. Má prsty celé od inkoustu. Vyteklo jí pero.

Pro Camilla celý ten příběh začíná právě tím perem. Nebo tím, že se Anne rozhodla jít do téhle pasáže a ne do jiné a právě dnes ráno a ne jindy atd. Shoda okolností nutných k tomu, aby nastala katastrofa, je v pravém smyslu zavádějící. Ale právě takovou souhrou okolností Camille jednou Anne potkal, člověk si nemůže na všechno jen stěžovat.

Takže to obyčejné pero s inkoustovými bombičkami teď teče. Je tmavě modré a velice malé. Camille si ho dobře vybavuje. Anne je levák, když píše, drží ruku zcela neobvykle, těžko říct, jak to vůbec dokáže, navíc píše ohromně veliká písmena, jako by vztekla řadila podpisy jeden vedle druhého, a kupodivu si k tomu vždycky vybírá maličká pera, čímž to celé vypadá ještě překvapivěji.

Když Anne vytáhla z kabelky ruku umazanou od inkoustu, hned chce znát rozsah škody. Teď hledá nějaké řešení a po pravici vidí květináč s rostlinami.

Položila si kabelku na dřevěnou obrubu a začíná z ní všechno vytahovat.

Je dost naštvaná, ale obavy se ukázaly větší než škody. Ostatně kdo ji trochu zná, nechápal by, čeho by se mohla obávat. Anne totiž nic nevlastní. Ani v kabelce, ani v životě. To, co u sebe nosí, by si mohl dovolit každý. Nekoupila si ani byt, ani auto, co vydělá, utratí, ne víc, ale nikdy méně. Nic neušetří, protože k tomu nebyla vedená: její otec byl obchodník. Když už hrozilo, že zkrachuje, utekl i s financemi čtyřicítky spolků, v nichž se nechal krátce předtím zvolit pokladníkem. Už ho nikdy neviděli. Čímž se nejspíš vysvětluje, proč má Anne k penězům dost vlažný vztah. Obavy, aby vyšla s penězi, měla naposledy v době, kdy sama vychovávala dceru Agathe, a to už má za sebou.

Anne pero hned vyhodila do koše a mobil si strčila do kapsy bundy. Peněženka je zašpiněná, taky na vyhození, ale papíry uvnitř jsou nedotčené. Pokud jde o kabelku, podšívka je vlhká, ale úplně skrz inkoust neprosákl. Anne si říká, že si možná koupí ještě dnes jinou, obchodní pasáž je k tomu ideální, ale to se nikdy nedozvíme, protože to, co bude následovat, jí zabrání dělat si plány. Mezitím jakž takž vyložila kabelku papírovými kapesníky. Když skončila, starost jí dělají špinavé prsty, má inkoust na obou rukou.

Mohla by se vrátit do hospody, ale další setkání s tím číšníkem ji nijak neláká. Málem se k tomu přesto odhodlala, když před sebou uviděla ceduli označující veřejné záchodky, což na takovémto místě nebývá časté. Je to prostor hned za cukrárnou Cardon a klenotnictvím Desfossés.

A právě od tohoto okamžiku nabraly věci rychlý spád.

Anne prošla třicet metrů, které ji dělily od záchodků, otevřela dveře a ocitla se tváří v tvář dvěma mužům.

Vešli dovnitř nouzovým východem vedoucím do Damianiho ulice a směřovali do pasáže.

Těch pár vteřin... Ano, je to směšné, ale je to tak: kdyby tam Anne vešla o pět vteřin později, už by měli nasazené kukly a všechno by se odehrálo úplně jinak.

Jenže se to stalo takhle: Anne vchází, všichni jsou zaskočení a strnou.

Dívá se střídavě z jednoho muže na druhého, překvapila ji jejich přítomnost, jejich vzezření a hlavně ty černé kombinézy.

A jejich zbraně. Brokovnice udělají velký dojem i na toho, kdo se ve zbraních vůbec nevyzná.

Jeden z těch mužů, ten menší, zavrčel, možná je to výkřik. Anne na něj zírá, je zaskočený. Pak Anne obrací hlavu k tomu druhému. Ten je větší, má tvrdou, hrnatou tvář. To celé trvá jen pár vteřin, ale nikdo z těch tří nepromluvil, ztuhli překvapením, všichni jsou vyvedení z míry. Oba muži si kvapně natahují kukly. Ten větší zdvihá zbraň, napůl se obrací, a jako by držel sekeru a chystal se porazit dub, praští Anne rovnou do obličeje pažbou pušky.

Ze všech sil.

Doslova jí rozrazil hlavu. Dokonce přitom vyrazil heknutí vycházející odkudsi z břicha, jako tenista při namáhavém podání.

Anne upadla nazad, snaží se něčeho zachytit, ale nic nenachází. Rána byla tak nenadálá a tak prudká, že má dojem, jako by se jí hlava oddělila od zbytku těla. Odhodilo ji to dobrý metr dozadu, týlem narazila do dveří, rozhodila paže a zhroutila se na zem.

Dřevěná pažba jí rozbila polovinu obličeje, od čelisti ke spánku, rozdrtila levou lícní kost, která praskla jako nějaké ovoce, a roztrhla dobrých deset centimetrů levé tváře, hned vytryskla krev. Zvenčí se zvuk rány podobal úderu boxerské rukavice do tréninkového

pytle. Zevnitř, pro Anne, je jako úder kladivem širokým dvacet centimetrů zasazený plnou silou oběma rukama.

Druhý chlap začal řvát, zdá se, že vztekle. Anne ho slyší, ale jen velmi neurčitě, protože její myslí dělá značné potíže se zorientovat.

Ten větší jakoby nic přistoupil k Anne, sklonil hlavě k její hlavě, se suchým cvaknutím natáhl kohoutek a chystal se vystřelit, když jeho druh zařval podruhé. Tentokrát mnohem silněji. Možná ho dokonce uchopil za rukáv. Napůl omráčená Anne nedokáže otevřít oči, hýbe jen rukama, které se v křečovitém reflexním pohybu zavírají a otvírají naprázdno.

Muž s puškou v ruce se zastavil, otočil, zaváhal: je pravda, že zvuk výstřelů je nejjistější způsob, jak přivolat policajty, ještě než vůbec začnou, to vám poví každý profesionál. Na vteřinku zaváhal, jak náležitě postupovat, a jakmile dospěl k rozhodnutí, znovu se obrátil k Anne a uštědřil jí dlouhou řadu kopanců. Do obličeje a do břicha. Anne se snaží uhýbat, ale i kdyby k tomu měla síly, brání jí v tom dveře, k nimž je přimáčknutá. Není úniku. Z jedné strany dveře, z druhé muž stojící v rovnováze na levé noze, zatímco tou druhou ji prudce kope špičkou boty. Mezi dvěma ranami Anne na chvíli popadla dech, chlap na okamžik přestal, a nejspíš proto, že výsledek nepovažuje za uspokojivý, zvolil poněkud radikálnější metodu: obrátil pušku, zvedl ji nad hlavu a začal Anne drtit ranami pažbou. Vší silou, pěkně s rozmachem.

Vypadalo to, jako by se snažil zatlouct kůl do zmrzlé půdy.

Anne se kroutí, aby se trochu chránila, obrací se, klouže ve vlastní krvi, ztratila jí už hodně, obě ruce zkřížila na šíji. První rána dopadla na týl. Druhá je přesnější, rozdrtila jí prsty.

Změna metody nemá jednomyslný souhlas, protože druhý muž, ten menší, se teď věší na svého komplice a brání mu v jeho počínání tím, že ho drží za paži a křičí na něj. Co se dá dělat, chlapík se vzdává svého záměru a vrací se k méně sofistikované práci. Znovu začal do Annina těla kopat, pěkně metodicky, těžkou koženou botou, jaké nosívají vojáci. Míří na hlavu. Anne stočená do klubička se dál chrání pažemi, rány jí zasypávají hlavu, šíjí, předloktí, záda, kdovíkolik kopanců, lékaři budou tvrdit, že nejméně osm, soudní znalec se kloní spíš k devíti, padají ze všech stran.

V té chvíli Anne ztratila vědomí.

Těm dvěma chlapíkům připadá záležitost vyřízená. Jenže Annino tělo blokuje dveře vedoucí do obchodní pasáže. Aniž se domluvili, oba se sklonili, ten menší uchopil Anne za paži a přitáhne ji k sobě, její hlava bouchla o dlažbu a nadskakuje po ní. Když jdou dveře konečně otevřít, paži pustil, až těžce dopadla do téměř půvabné polohy, v takové pozici bývají znázorněny některé madony, smyslné a unylé. Kdyby tuhle část scény viděl Camille, hned by poznal, že Annina paže, tak odevzdaná, se pozoruhodně podobá paži *Oběti aneb Udušené* od Fernanda Peleze, což by bylo velice neblahé pro jeho duševní rozpoložení.

Celý příběh mohl skončit nyní. Příběh nešťastné shody okolností. Jenže ten větší muž to tak nehodlá nechat. Zjevně tu velí on. A velmi rychle si uvědomuje situaci.

Co teď s tou ženskou bude?

Probere se a začne ječet?

Nebo vpadne do Monierovy pasáže?

Nebo hůř: uteče nouzovým východem, aniž si toho všimnou, a zavolá pomoc?

Schová se v kabince záchodků a mobilem zavolá policii?

Udělal tedy krok, aby nohou držel dveře otevřené, sklonil se k Anne, popadl ji za pravý kotník a odchází

ze záchodků, přičemž ji tak třicet metrů za sebou táhne po zemi, jako by dítě táhlo nějakou hračku, stejně lehce a lhostejně k tomu, co se děje za ním.

Annino tělo tu a tam naráží, ramenem zavadí o roh záchodků, kyčlí o stěnu chodby, hlava se kymácí a poskakuje, jednou narazí na podlahovou lištu, podruhé na roh jedné z nádob s rostlinami, které lemují pasáž. Anne není víc než pouhý hadr, pouhý pytel, bezvládná loutka bez života, z níž vytéká krev a zanechává za ní širokou rudou stopu, která se časem sráží, krev usychá rychle.

Je jako mrtvá. Když ji muž pustil, zanechal na zemi rozbité tělo, na něž ani nepohlédl, už to není jeho věc, jistým pohybem, v němž se odráží veškerá jeho odhodlanost, s konečnou platností natáhl kohoutek pušky. Oba muži vtrhli do klenotnictví Desfossés a řvou příkazy. Obchod právě otevřel. Kdyby tam byl nějaký pozorovatel, musel by ho překvapit nepoměr mezi tím, s jakou brutalitou tam vrazili, a tím, jak málo je v obchodě lidí. Oba muži štekají příkazy na personál (jsou tam jen dvě ženy), hned rozdávají rány, do břicha, do tváře, všechno se odehrává strašně rychle. Ozval se zvuk rozbitého skla, výkřiky, nářek, těžké oddychování plné strachu.

Právě v té chvíli se Anne pokusila opět napojit na realitu, možná to bylo tím, jak třicet metrů narážela hlavou o podlahu, otřesy z takového způsobu přepravy, náhlým životním impulzem... Její mozek jako nějaký porouchaný radar zoufale hledá smysl toho, co se děje, ale nic naplat, její vědomí bloudí, doslova umrtvené těmi ranami a nenadálostí toho, co se přihodilo. Pokud jde o její tělo, je otupělé bolestí, nedokáže se sebeděle pohnout.

Pohled na Annino tělo vlečené chodbou a ležící v louži krve u vchodu do obchodu má jeden pozitivní účinek: značně situaci urychlí.